

11de JAARGANG, NR. 190
7 JANUARI 2013

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
- 4 BOEKBESPREKING**
- 5 PLATENRECENSIES**
 Zandscape, Han Bennink, Miles Davis, Banjax, Gilbert Isbin, Chris McGregor e.a.
- 14 CONCERTVERSLAGEN**
 Stranger than Paranoia, De Beren Gieren, 35 jaar Dizzy e.a.

EN VERDER:

20 New York Calling (Roos Plaatsman)

JAZZFLITS 191

staat 21 januari 2013 op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**METROPOLE ORKEST TOT 2017
 DOOR TWEDE KAMER GERED**

Het Metropole Orkest kan in ieder geval tot 2017 blijven bestaan. Het krijgt tot die tijd 16 miljoen euro subsidie van het Rijk. Een ruime meerderheid van de Tweede Kamer heeft dit op 20 december 2012 besloten.

Het Metropole Orkest wordt nog tot eind 2013 uit de begroting van de Publieke Omroep betaald. Vanaf dat moment moet het zichzelf financieel bedruipen. Om die overgang mogelijk te maken, stelde het vorige kabinet een bedrag van 9 miljoen euro beschikbaar. Veel te weinig, rekende de leiding van het orkest uit. Men kwam tot de conclusie dat een orkest als het Metropole Orkest niet zonder jaarlijkse subsidie kan. Daarvoor heeft men de hoop gevestigd op de Cultuurbegroting. Tot 2017 zijn de gelden daarvan echter al verdeeld.

Om het orkest tot 2017 te laten voortbestaan, dienden VVD en PvdA een motie in. Ze vroegen de minister van OCW om een extra bedrag van 7 miljoen euro. Met uitzondering van de PVV stemde de gehele Kamer met dit voorstel in. Tot ongenoegen van de bewindslieden, minister Bussemaker en staatssecretaris Dekker. Zij vrezen dat de redding van het orkest ten koste gaat van de publieke omroep en over vier jaar mogelijk van een ander orkest. Verder zijn ze bang dat er later weer geld bij moet.

**Volg het jazznieuws
 op de voet. Ga naar:**

<http://www.twitter.com/jazzflits>

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

CONCERT

**VERJAARDAGSKARAVAAN PHILIP CATHERINE
 DOET ROTTERDAM AAN**

De Belgische gitarist Philip Catherine vierde vorig jaar zijn zeventigste verjaardag met onder meer een uitgebreide tournee. Op vrijdag 14 december hield de karavaan in Rotterdam halt, waar Catherine zijn verjaardagsfeest bouwde in LantarenVenster. Samen met Nicola Andrioli op piano, Antoine Pierre op drums (die beiden een opvallende uiterlijke gelijkenis vertoonden) en Philippe Aerts op contrabas, verzorgde hij een avondvullend programma, waarbij niet op de klok werd gekeken.

Foto: Joke Schot

NIEUWS

Morris Kliphuis. (Foto: Govert Driessen)

Reinier Baas en Morris Kliphuis maken Young VIPs-tournee 2013

Gitarist Reinier Baas en hoornist Morris Kliphuis maken in 2013 de 15de Young Vips Tour. Ze treden in een dubbelprogramma op met hun groepen, respectievelijk The More Socially Relevant Jazz Ensemble en Kapok. Voor Kliphuis vloeit deelname aan de tournee voort uit het winnen van de Dutch Jazz Competition 2012. De Young VIPs 2013 gaan van maart tot en met mei op tournee langs een aantal toonaangevende Nederlandse jazzpodia. Initiator VIP (Vereniging van Jazz- en Improvisatiemuziek Podia) is een samenwerkingsverband van 25 jazzpodia.

OVERLEDEN

Dick Hafer, 15 december 2012

Tenorsaxofonist. Overleden in La Costa Glen, Californië. Dick Hafer (1927) speelde afwisselend in de bigbands van Charlie Barnet en Claude Thornhill. Van 1951-1955 bij Woody Herman, bij wie hij in april 1954 in ons land te horen was. Daarna freelance, onder andere bij Charles Mingus. Pas in de jaren negentig maakt hij zijn eerste opnamen onder eigen naam: twee kwartetplaten voor resp. Progressive en Fresh Sound. (jjm)

PLATEN

MICHEL BRAAM WERKT AAN ROCKALBUM

Pianist Michiel Braam werkt met zijn formatie eBraam aan een 'rock-georiënteerd' album. De cd gaat 'Third' heten en verschijnt begin volgend jaar.

De titel verwijst naar de derde elpee van de formatie Soft Machine. Door deze plaat heeft Michiel Braam zich laten inspireren: "Het getal 3 loopt verder als rode draad door de composities: drieklank, Pindarische ode, terts, wals, stelling van Pythagoras zijn voorbeelden van bouwstenen die aan de nieuwe composities ten grondslag liggen."

Binnen eBraam zoekt Braam naar eigen zeggen "de wisselwerking tussen gecomponeerd materiaal en improvisatie met een instrumentarium dat doorgaans niet wordt geassocieerd met improvisatiemuziek. Improvisaties worden gecombineerd met een mix van jazz, funk en seventies-rock." Michiel Braam gaat in april 2013 op tour in de Verenigde Staten, waar hij naast solo-optredens een aantal workshops zal verzorgen.

PODIA

BUDGET STICHTING JIN NAAR DE LINDENBERG

De gemeente Nijmegen zal niet langer de Stichting Jazz in Nijmegen (JIN) subsidiëren. Het budget wordt overgeheveld naar podium en productiehuis De Lindenberg. De overheveling maakt onderdeel uit van de gemeentelijke Cultuurvisie, die de Raad van de gemeente Nijmegen op 19 december heeft vastgesteld.

Het besluit betekent dat JIN met De Lindenberg moet gaan samenwerken. JIN heeft zich hiertegen vanaf het begin verzet, maar wethouder Beerten heeft uiteindelijk de knoop doorgemaakt ten gunste van De Lindenberg. "De JIN was en is nog steeds bereid tot een gelijkwaardige samenwerking te komen, maar wenst niet mee te werken aan haar eigen liquidatie als programmerende organisatie", aldus een verklaring.

Vanwege alle subsidieperikelen stapte JIN halverwege 2012 over van De Lindenberg naar LUX (een ander Nijmeegs podium). Wat de gemeenteraad betreft kan JIN het seizoen 2012-2013 daar gewoon afmaken.

TWEE NEDERLANDSE GROEPEN VERZORGEN SHOWCASE OP JAZZAHEAD! 2013

Twee Nederlandse groepen mogen tijdens Jazzahead! 2013 een showcase verzorgen. Het zijn Arifa en Oliver's Cinema (met Eric Vloeimans). Ze treden 27 april 2013 in Bremen op voor een publiek van jazzprofessionals uit de gehele wereld.

In totaal 267 formaties deden een verzoek om hun kunnen tijdens Jazzahead! te mogen tonen. Vier professionele jury's namen de aanvragen onder de loep en kozen uiteindelijk 39 groepen. De Nederlandse vertegenwoordigers treden op tijdens de European Jazz Meeting. Verder spelen groepen op de Israeli Night, de German Jazz Expo en de Overseas Night. België kan De Beren Gieren als afgezant naar Bremen sturen. Uit Duitsland komt onder meer Esra Dalfidan's FIDAN. Die formatie staat op het programma van de German Jazz Expo. In totaal zijn musici uit negentien verschillende landen geselecteerd.

OVERLEDEN

Günther Klatt, 8 december 2012

Tenorsaxofonist. Overleden in zijn geboortestad München (1957). Autodidact op saxofoon, opleiding als grafisch ontwerper; eerste engagement in 1979 met Nico Bunink in Nederland. Trad op in diverse combinaties, won enkele prijzen. legde zich steeds meer toe op decorbouwen, film, schilderen en beeldhouwen.

Hal Schaefer, 8 december 2012

Pianist. Overleden in Fort Lauderdale FL. Hal Schaefer, geb. 1925, werkte vlak na de oorlog voor bigbands (Benny Carter, Boyd Raeburn), begeleidde zangeressen, onder anderen Peggy Lee, en schreef voor film en theater. Maakte in de jaren vijftig een aantal platen voor Victor en United Artists, zowel met eigen trio als orkest. Had een affaire - muzikaal en privé - met Marilyn Monroe.

(jjm)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis en

• Roos Plaatsman. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis.

Abonnementen: Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren.

Adres(post): Het postadres van **JAZZ-FLITS** is per e-mail bij ons op te vragen.

Adres(e-mail): Het e-mailadres van **JAZZ-FLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:**

JAZZFLITS behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl).

Vrijwaring: Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

OVERIG

JOC-dirigent Henk Meutgeert. (Archieffoto: Ronald Knapp)

JOC GEHOORD OVER BEZWAAR TEGEN NEGATIEF OORDEEL FONDS PODIUMKUNSTEN

Op 17 december 2012 vond een hoorzitting bij de Bezwaaradviescommissie plaats in verband met een bezwaar van het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC). Dit bezwaar betrof de beslissing van het Fonds Podiumkunsten (FPK) om het JOC niet meer in aanmerking te laten komen voor subsidie. De Bezwaaradviescommissie zal binnenkort een advies geven.

Belangrijke redenen voor het negatieve oordeel van het FPK waren vooral dat dirigent Meutgeert strak dirigeert en dat hij tussen de nummers door spreekt. Tegen deze feiten werd onder meer ingebracht dat Duke Ellington ook tussen de nummers door sprak en dat strak dirigeren nodig is om het orkest gelijk te laten beginnen en te laten eindigen. Verder werd bezwaar gemaakt tegen het feit dat de fluitiste Anne La Berge lid van de commissie is maar ook betrokken is bij de instant composers pool dOeK. dOeK en ICP werden door de commissie achttien keer bezocht (en door het FPK beloond met subsidie) terwijl het JOC geen enkele keer bezocht werd. Het JOC heeft vertrouwen in een goede afloop van de bezwaarprocedure en is vastbesloten bij een tegenvallend resultaat de gang naar de bestuursrechter te maken.

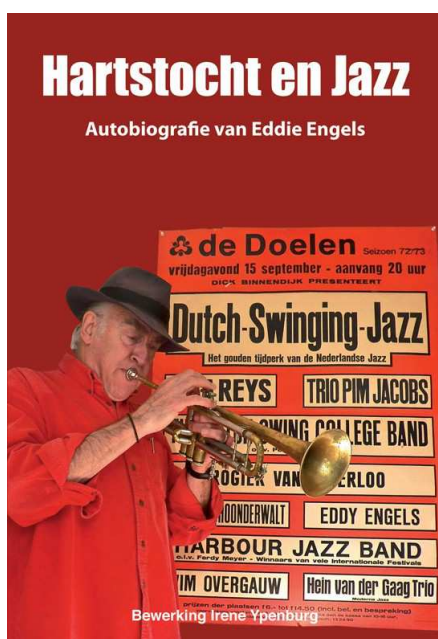
BENEFIETCONCERT BRENGT GENOEG OP VOOR DOORSTART JAZZARCHIEF

Het benefietconcert voor het Nederlands Jazzarchief (NJA) op 16 december in het Bimhuis heeft genoeg opgebracht om een 'bescheiden doorstart' te maken. Dit meldt NJA-medewerker Paul Gompes een dag later op de website van het Leidsch Dagblad. Het concert werd door ongeveer vierhonderd mensen bezocht.

Onder anderen Rita Reys, Peter Beets, Benjamin Herman, Ruben Hein en Jules Deelder traden op tijdens de benefietavond. Het jazzarchief was tot 1 januari onderdeel van het Muziek Centrum Nederland. Dat verloor echter zijn subsidie, zodat het archief nu ongesubsidieerd op eigen benen staat. Inkomsten moeten worden verworven van vrienden en uit acties. Op 16 december is in ieder geval genoeg geld opgehaald om nieuwe activiteiten op touw te zetten en de huur van een kantoor te betalen, meldt Paul Gompes. Het is de bedoeling in 2014 een nieuw bezoekerscentrum te openen.

JAZZ OP PAPIER

DE TROMPET ALS VASTE RELATIE

Eddie Engels,
bewerking Irene Ypenburg.
Hartstocht en Jazz : autobiografie. –
 Leeuwarden : Elikser, 2012.
 264 p. : ill. + cd.
 ISBN 978-90-8954-488-9
 pbk. met verstevigd omslag.
 Prijs 19,95 euro

Harry Töben.
Jazz op 'e Lemmer.
 [Groningen] : KSG/Töben, 2012.
 148 pag. : ill.
 ISBN 978-90-812937-0-9 ing.
 Prijs 16 euro.
www.knoalsterschrijvers.com

De titel klinkt als een driestuiversroman – ‘Hartstocht en Jazz’ – en daar heeft het boek veel van weg. Het gaat hier echter niet om fictie, maar om het levensverhaal van Eddie Engels, die het zelf optekende. Eddy is, om te beginnen, een vrouwenversierder en dat is zijn zwak. Hij doet zich niet mooier voor dan hij is; op gezette tijden doet hij aan zelfonderzoek, betuigt spijt, maar gaat dan op dezelfde voet verder. Het is een leven van bedrog en bedrogen worden. Eddy doet daar onverbloemd verslag van, tot in de onfrisse details toe. De verhouding tussen de twee elementen van de titel is zo ongeveer fiftyfifty, maar wat zijn liefdesperikelen betreft, laat ik het daarbij.

Eddie Engels (1936) had een nogal eenzame jeugd: zijn vader verliet het gezin toen Eddy tien was, en zijn moeder werkte zich te pletter als bontstikster. Na een niet afgemaakte opleiding aan de grafische school kwam hij in de horeca terecht, werd steward op de grote vaart en maakte tijdens een van zijn reizen via een radiootje van een matroos kennis met de muziek van Dizzy Gillespie. Hij was toen achttien.

Hij raakte verknocht aan de trompet, studeerde hard, liet zich afkeuren als militair op S5 (de ergste vorm van onstabiliteit), en zette zijn studie voort aan het muzieklyceum van Amsterdam. Daarna volgde een leven als sectietrompettist in tal van orkesten in uiteenlopende genres: bij het circus van Toni Boltini, op tournee met de Tik-Takshow van de koffie- en theefirma in Groningen, speelde in Duitse amusementsorkesten, deed in ons land onnoemelijk veel radio- en tv-werk en maakte plaatopnamen met orkesten, waar een vocalist dan later diens partij bijvoegde. Maar jazz is altijd zijn favoriete muziek geweest. Hij leidde een bigband, gaf workshops en doceerde aan diverse conservatoria.

Een en ander heeft ertoe geleid, dat Engels' naam weinig weerklank heeft gevonden. De weinige knipsels in mijn archief komen uit regionale persorganen in Friesland, waar hij zich in 1975 vestigde. En daar maakte hij dan ook zijn eerste plaat onder eigen naam, waarop als tweede trompettist de Braziliaan Claudio Roditi. Engels toont zich daarop een bekwaam blazer, die zijn mannetje staat naast zijn collega. Het boek bevat nuttige passages als die over diverse soorten mondstukken en het belang van een warming-up, voordat je echt gaat blazen.

Van een bijgeleverde, kort spelende cd, worden alleen de titels van de vijf nummers genoemd. Omdat er deels een tweede trompettist op te horen is, zal het de hierboven genoemde session zijn uit 1994 die op pagina 198-199 wordt beschreven.

In Friesland kreeg Eddie Engels ook te maken met concertorganisator Harry Töben. In 1942 geboren in de provincie Groningen en daar nu weer woonachtig, maakte hij gedurende zo'n achttien jaar de zuidwesthoek van Friesland onveilig met zijn stunts. Die waren soms op het randje, maar altijd om de mensen een plezierige dag te bezorgen én om de jazz te propageren. Dat publiek moest wel van ver komen, want 'de meesten hadden nog nooit echt van jazzmuziek gehoord'. Aanvankelijk deed Harry alles zelf: hij maakte een krantje en onder diverse pseudoniemen – ergens gebruikt de schrijver het woord synoniem – deed hij zowel de aankondigingen als de recensies. Hoe Töben de eindjes aan elkaar knoopte en de band van Chris Barber en zangeres Dee Daniels naar Lemmer wist te halen, leze zijn vlot, hier en daar wat slordig geschreven verslag.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

IVO NEAME

Yatra

Edition

Bezetting:

Ivo Neame (p, acc),
Jon Shenoy (kl),
Tori Freestone (fl, ts),
Jason Yarde (as),
Shabaka Hutchings (bkl),
Jim Hart (vib),
Jasper Høiby (b),
Dave Hamblett (d).

In mijn bespreking van de cd 'Walking Dark' van Phronesis (Jazzflits 180) schreef ik over pianist Ivo Neame dat ik hem graag eens in een andere context aan het werk zou horen; ik was dan ook erg benieuwd naar 'Yatra', waarop Neame het kruim van de jonge Britse jazz verzamelt in een octet – qua klankkleur doet het geheel (met fluit, basklarinet, marimba of vibrafoon) vaak nog het meest denken aan de modernere Blue Notes uit de tweede helft van de jaren zestig.

Komt Neame hier wél uit de verf? Ja en neen: niet zozeer als pianist (hij neemt maar enkele solo's), maar wél als ambitieuze componist-arrangeur. Zijn composities zijn erg abstract, en moeilijk van vorm: lange vamps wisselen elkaar af, talloze lagen schuiven over elkaar, verschillende thema's, grooves en zelfs tempo's volgen elkaar (te?) snel op. De overgangen lijken soms gekunsteld, maar worden altijd vlekkeloos uitgevoerd. Net zoals bij Phronesis lijken sterke melodieën en rijke harmonieën geen hoofdbekommernis: weinig lijnen blijven hangen, weinig progressies klinken onafwendbaar logisch. De solo's trekken die lijn door: 'free' wordt het nooit, maar erg tonaal ook niet. Vaak wordt er niet echt solistisch gespeeld, maar met een soort 'leider' en een aantal enthousiaste, becommentariërende muzikanten aan de zijlijn.

Dat onmiskenbare enthousiasme en die oprechte zoektocht naar nieuwe manieren om iets te verwoorden, moeten de plaat voor mij toch een beetje 'redden' – want ik heb ook een gevoel van stuurloosheid, en vooral van overdaad. Dat maakt het ook moeilijk om bijvoorbeeld een favoriete track te kiezen: 'That syncing feeling', de kortste tracks nochtans, neemt het meeste de tijd om een sfeer neer te zetten en een coherent verhaal te vertellen. Het is nog geen algemeen aanvaard beoordelingscriterium, maar ik zou het graag invoeren: het aantal ideeën-per-minuut. En dat ligt voor de meeste tracks te hoog...

Arne Van Coillie

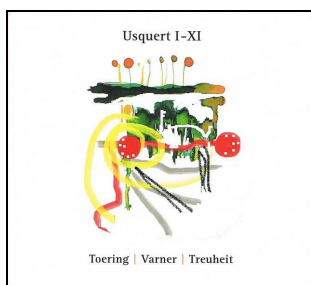
Maak hier kennis met Ivo Neame: <http://bit.ly/YupZMj>

TOERING/VARNER/TREUHEIT

Usquert I-XI

Listermusic

(www.dicktoering.com)

Bezetting:

Dick Toering (g),
Johanna Varner (c),
Klaus Treuheit (o).

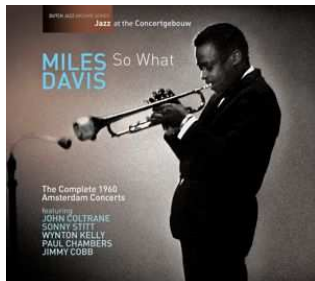
Maak hier kennis met deze muziek:

<http://bit.ly/WbEof7>

Het kerkorgel is altijd een improvisatie-instrument bij uitstek geweest. Toch blijft het aantal organisten dat zich in de (Euro)pese geïmproviseerde muziek stort vrij klein. De Duitser Klaus Treuheit doet dat wel, en in september van vorig jaar kwam hij op uitnodiging van de Groningse gitarist Dick Toering naar de Petruskerk in het noord-Groningse dorp Usquert. De eveneens Duitse celliste Johanna Varner completeert het trio dat een elftal stukken opnam. Treuheit laat vooral het enorme scala aan klankmogelijkheden van het orgel uit 1852 horen, van aan Messiaen herinnerende klankkleur-exploraties tot bijna synthesizerachtige soundscapes en meditatieve klanktapijten. Varner voegt daar haar indrukwekkende klassieke techniek toe, maar is ook niet te beroerd om van tijd tot tijd 'walking cello' te spelen. Toering maakt slim gebruik van zijn pedalen, en creëert daar soms atmosferische beelden mee, maar laat zijn instrument soms ook lekker rocken, of pakt de slide erbij voor ontroerende melodieën (in 'Usquert IX', bijvoorbeeld). Alle drie zijn ze zowel melodisch, harmonisch als ritmisch sterk, waardoor je het idee krijgt dat je naar meer dan drie muzikanten zit te luisteren. Bovendien verslapt je aandacht geen moment, aangezien de automatische piloot van het begin af aan uitstaat.

Herman te Loo

MILES DAVIS
So What
The Complete 1960 A'dam Concerts
Nederlands Jazzarchief

Bezetting:

Miles Davis (tp),
 John Coltrane (ts),
 Sonny Stitt (as),
 Wynton Kelly (p),
 Paul Chambers (b),
 Jimmy Cobb (d).

HAN BENNINK TRIO
Bennink # Co
ILKmusic

Bezetting:

Joachim Badenhorst (ts, kl, bkl),
 Simon Toldam (p),
 Han Bennink (snare drum).

VERVOLG CD-RECENSIES

Op de valreep van 2012 zet het Nederlands Jazzarchief de met een Edison bekroonde serie 'Jazz at the Concertgebouw' voort met een dubbel-cd. Op het album staan opnamen die concertorganisator Lou van Rees maakte van twee van de drie concerten die Miles Davis in 1960 in Nederland gaf. Davis trad allereerst op 9 april in het Kurhaus in Scheveningen op. Daarvan was al een radio-opname op cd verkrijgbaar. Het tweede concert was eveneens op 9 april en wel in het Amsterdamse Concertgebouw. Davis speelde er met John Coltrane. Op 15 oktober was Davis weer in Amsterdam, deze keer met Sonny Stitt als saxofonist. De twee Amsterdamse concerten staan op 'So What'.

In Amsterdam werden op 9 april andere stukken gespeeld dan in Scheveningen, op één nummer na: 'So what'. Daarin speelde John Coltrane in Amsterdam veel rustiger dan in Scheveningen, waarschijnlijk door vermoeidheid. De band was met vertraging in Scheveningen gearriveerd en daar bijna zonder eten meteen het podium opgegaan. Vervolgens was het haasten naar Amsterdam, om daar om 12 uur 's nachts nog eens op te treden. En dat allemaal aan het eind van een slopende toer van drie weken. Wat je desondanks op de dubbel-cd hoort, is nog altijd zeer de moeite waard.

Miles Davis bracht in Amsterdam zijn vaste podiumrepertoire. Hoewel de nummers bekend zijn, wordt het muzikale pad net even anders gelopen als anders. Andere stapelingen van motiefjes, andere melodielijntjes in de solo's, terwijl het verloop van de onderdelen intact blijft. De stukken blijven zo boeien. Zo vooruitstrevend als John Coltrane zijn mogelijkheden op 9 april onderzocht, zo behoudend was Sonny Stitt op 15 oktober. Stitt is een groots navolger van altsaxofonist Charlie Parker, maar hij kon niet goed uit de voeten met de modale jazz die Miles toen speelde. Hij hield zich het liefst bij de bebop-verworvenheden. Stitts' moment kwam toen hij zonder Miles in de buurt zijn ballads mocht blazen: 'Stardust' en 'Old folks'. Daarin komt hij helemaal tot zijn recht. Jammer dat 'Old folks' wat wordt ontsierd door een trillertje in de tape. Omdat Stitt zich niet in de nieuwe manier van spelen wilde verdiepen, of zich moeilijk kon aanpassen aan de stijl van Miles, vertrok hij begin 1961 uit het kwintet en moest Miles op zoek naar een nieuwe saxofonist. Maar dat is een ander verhaal.

Hessel Fluitman

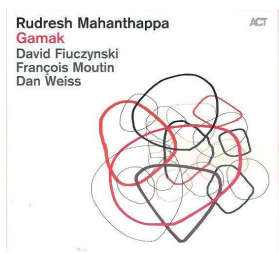
Bennink # Co is de tweede cd van het Han Bennink trio. De eerste kwam in 2009 uit. Dat was toen voor Bennink een sensatie: voor het eerst een eigen trio! Zijn discografie is onafzienbaar groot, maar dan als sideman, andere helft, informeel groepsleider of puur als solist. Of hij in dit trio ook echt baas is, valt te betwijfelen. Muzikaal stelt hij zich dienstbaar op, ook al zal zijn directe reageren behoorlijke impact hebben op het verloop van een concert. Deze uitgave is een live-registratie van een concert dat in april 2011 in Neerpelt, België werd gegeven. Door de melodieuze en harmonische inbreng van sax/klarinet en piano is het overzichtelijke muziek geworden. Door het gebruik van klarinet wordt de klank licht en flexibel. Improvisatie gaat hand in hand met melodie. De titel 'Klein gebrek geen bezwaar' is twee keer gebruikt. Welke bezwaartjes er aan kleven, zal alleen voor de makers hoorbaar zijn. Vermoedelijk zijn de foutjes juist belangrijk, omdat daardoor de muziek dan spannend blijft/wordt.

Hessel Fluitman

RUDRESH MAHANTHAPPA

Gamak

ACT

Bezetting:

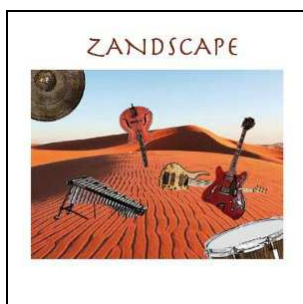
Rudresh Mahanthappa (as),
David Fiuczynski (g),
François Moutin (b),
Dan Weiss (d).

ZANDSCAPE

Zandscape

Dot Time Records

(www.zandscape.com)

Bezetting:

Mark Zandveld (b, bg),
Gunnar Graafmans (vib),
Daniel de Moraes (eg),
Enrique Firpi (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Altsaxofonist Rudresh Mahanthappa komt uit India maar leeft sinds 1997 in New York City. Mahanthappa is veelzijdig en viel daarmee al snel op in een stad waar het niet ontbreekt aan jazz-talent. Nog in zijn eerste Amerikaanse jaar maakte hij een cd onder eigen naam. 'Gamak' is zijn tiende en zijn tweede voor ACT. Mahanthappa is ook een veelgevraagde sideman, die nog een paar maanden geleden met Jack DeJohnette in Nederland speelde. De saxofonist is niet iemand die er van houdt om met een vaste band te spelen. Zijn cd's zijn zeer wisselend van bezetting, en hoewel hij regelmatig en succesvol speelde met zijn landgenoot pianist Vijay Iyer, heeft hij de pianist ingeruild voor een gitarist. Op 'Gamak', een Indiase term voor melodische versieringen, heeft Mahanthappa zich als componist en improvisator uitgeleefd. Dit kwartet biedt door haar open structuur ruimschoots gelegenheid om de jazztraditie te verrijken met Chinese, Afrikaanse, Indonesische en vooral Zuid-Indiase elementen. Over deze muziek zegt hij zelf dat hij met kwarttonen en ornamenten werkt die hij niet eerder op zijn andere cd's had laten horen en dat de composities bedoeld zijn als een matrijs voor improvisatie en versiering.

De muziek is heftig, vaak zeer vrij en niet steeds even makkelijk te doorgronden. Maar wie deze cd herhaald draait zal ontdekken dat zijn muziek zich als een toverschelp opent. Elke nieuwe kennismaking opent andere luikjes en doorkijkjes die de ondoorgrondelijkheid van dit werk stukje bij beetje afbreken totdat een klein meesterwerkje overblijft.

Tom Beetz

Bekijk Rudresh Mahanthappa live: <http://bit.ly/Vf51OU>

Amsterdammer Mark Zandveld is een veelzijdig mens. Hij speelde in funk-, soul- en rhythm & blues-bands, organiseert jazzconcerten in de hoofdstad en begeleidt sinds 1994 zijn vrouw - de Amerikaanse jazzdiva Deborah J. Carter - op het podium als bassist en daarbuiten als manager. Maar Zandveld bouwt net zo makkelijk een website voor je. Of hij stelt je gitaar feilloos af. De even talentvolle als bescheiden musicus is ook de leider een eigen formatie, Zandscape. Met Gunnar Graafmans op vibrafoon, Daniel de Moraes op elektrische gitaar en Enrique Firpi op drums nam Zandveld in zijn eigen studio JoyFelt de cd 'Zandscape' op. Het naar de band genoemde album bevat twaalf recente composities van Mark.

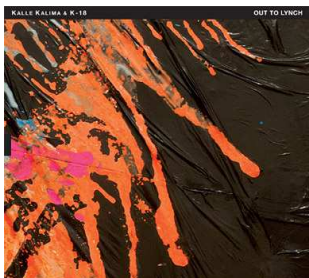
De nummers reflecteren de persoonlijkheid van de schrijver: nauwgezet, harmonieus, hecht, relaxt en vol respect voor de jazztraditie. Zandveld gaat niet het experiment aan maar kiest voor degelijke, zacht swingende en warmbloedige jazz met Zuid-Amerikaanse invloeden. Het laatste is logisch, want Moraes en Firpi komen uit Uruguay.

Zandveld is naar eigen zeggen geïnspireerd door jaren zeventig jazzgrootheden als Chick Corea, Gary Burton, Keith Jarrett, Pat Metheny en Steve Swallow. De fusion is daarom in alle nummers aanwezig, zij het niet prominent. Mark Zandveld is er in geslaagd een eigen sound te scheppen waarin vibrafoon en gitaar beurtelings de solo's voor hun rekening nemen, het slagwerk subtiel maar onmiskenbaar stuwt en waaraan ook de bassist aangename melodische bijdragen levert.

Hans Invernizzi

Bekijk hier de cd-presentatie: <http://bit.ly/Ue7r1n>

KALLE KALIMA & K-18
Out to Lynch
TUM Records
www.tumrecords.com

Bezetting:

Mikko Innanen (as, bars, fl, perc),
 Veli Kujala (acc, perc),
 Kalle Kalima (el-g, perc, comp),
 Teppo Hauta-aho (b, perc).

Bekijk hier Kalle Kalima & K-18
in het Bimhuis:

<http://youtu.be/y988AYS2Quk>

PAUL GIALLORENZO'S GITGO
Emergent
Leo Records
www.leorecords.com

Bezetting:

Jeb Bishop (tb),
 Mars Williams (ss, ts),
 Paul Giallorenzo (p, comp),
 Anton Hatwich (b),
 Marc Riordan (d).

Luister naar een track van de cd:
www.paulgiallorenzo.com/gitgo/

VERVOLG CD-RECENSIES

De titel van deze cd verwijst uiteraard naar Eric Dolphy's meesterwerk 'Out to Lunch', maar tegelijk ook naar de Amerikaanse filmregisseur David Lynch. Met het eerste heeft deze plaat van de Finse gitarist Kalle Kalima hoorbaar niet zo veel te maken, met het tweede des te meer. Kalima is een groot filmfan, getuige de naam van zijn groep (K-18 is de aanduiding van de Finse filmkeuring voor '18 jaar en ouder') en de eerste plaat die hij ermee maakte: een eerbetoon aan Stanley Kubrick ('Some Kubricks of Blood'). Wat Kalima wil bewerkstelligen met 'Out to Lynch' is het muzikaal herscheppen van zijn eigen indrukken van het werk van de Amerikaan. Geen arrangementen van bestaande filmmuziek en ook geen nieuwe score dus. Met de ongebruikelijke samenstelling van zijn kwartet (gitaar, saxen, kwarttoon-accordeon en contrabas) heeft Kalima een bijzonder klankpalet tot zijn beschikking om de vele schakeringen van het werk van Lynch goed tot hun recht te laten komen. Want dat bevat duistere films als 'Eraserhead' en 'Inland Empire', maar ook publieksfilms als 'The Elephant Man' en het vriendelijke 'The Straight Story'. Het naar de hoofdpersoon uit deze laatste film genoemde 'Alvin Straight' is daarom het zoetste nummer van de cd, met een fraaie melodielijn. 'Frank Booth', daarentegen, genoemd naar de door Dennis Hopper gespeelde psychopaat uit 'Blue Velvet', dendert erin met een scheurende baritonsax. Om de gespletenheid van het personage aan te geven, loopt dit stukje noise uit in een soort ballad, om daarna weer over te gaan in rock. Het zijn maar twee voorbeelden van een intrigerend album dat ook los van de filmassociaties uitstekend werkt.

Herman te Loo

Pianist/componist Paul Giallorenzo is een (nog) wat onbekender gezicht uit de Chicago-scene. In zijn kwintet Gitgo treffen we een viertal toppers uit de Windy City: Jeb Bishop (tb), Mars Williams (sax), Anton Hatwich (b) en Marc Riordan (d). Die samenstelling alleen al staat garant voor goede, inventieve jazz met één been in de traditie en het andere in de vernieuwing. Maar de bescheiden leider zorgt ook nog eens voor zinnenprikkelend repertoire dat lijkt voort te bouwen op het werk van Cecil Taylor. En dan niet de abstracte Taylor die we allemaal wel kennen, maar de muziek uit wat ik graag zijn 'kubistische' periode noem: herkenbaar jazz (met veel invloed van Monk), maar gekker en hoekiger dan begin jaren zestig gangbaar was. 'Slowed Roll', bijvoorbeeld, roept herinneringen op aan 'Jumpin' Punks' (1961), met Steve Lacy en Roswell Rudd. Niet dat Williams en Bishop in de huid van die twee blazers kruipen, overigens. Zie het maar als een referentiepunt. Williams is een rondborstige blazer, met een vocale toon op tenor die een voorkeur voor Albert Ayler en Gato Barbieri verraadt. Op sopraan kakelt hij lekker weg, en doet soms zelfs aan Willem Breuker denken. De thema's die hij met de wonderschone trombone van Bishop speelt, doen goed aan hoofd en hart. Datzelfde geldt voor het sobere pianospel van Giallorenzo, dat veel lucht biedt – je hoort hem als het ware denken tijdens zijn solo's en dat is mooi. In zijn composities getuigt hij van een springerig ritmegevoel ('bounce', zoals de Amerikanen dat noemen) en een goed oor voor sterke melodieën. Ze zijn soms stevig en soms geestig, zoals in de flink schmierend gespeelde swingpastiche 'The swinger'. Het levert een album op dat nergens ook maar één zwakke plek lijkt te herbergen, en je doet verlangen naar meer.

Herman te Loo

NICOLA SERGIO
Illusions
Challenge

Bezetting:

Nicola Sergio (p),
 Stéphane Kerecki (b),
 Fabrice Moreau (d).

NENAD VASILIC
Seven
Connection Cultures

Bezetting:

Mario Vavti (tb), Vladimir Karporov (ss),
 Marko Zivadinovic (acc), Nenad Vasilic (b),
 Bojan Z (Fender Rhodes),
 Phillip Kopmajer (d).

NENAD VASILIC
Honey And Blood
Connecting Cultures

Bezetting:

Mario Vavti (tb), John Hollenbeck (ss, ts),
 Nedjalko Nedjalkov (kaval),
 Nenad Vasilic (b), Martin Lubnenov (acc),
 Armand Xhaferi (g).

VERVOLG CD-RECENSIES

Het pianotrio. Altijd weer zijn er pianisten die de uitdaging van dit concept zoeken. Het valt dan ook niet mee om onderscheidend te zijn in deze bezetting. Voor Nicola Sergio is 'Illusions' het tweede album voor Challenge, na 'Symbols'. De begeleiders zijn nieuw: bassist Stephane Kerecki en Fabrice Moreau. Beiden komen uit Frankrijk.

Sergio zegt in de begeleidende tekst dat zonder illusies, dromen niet zouden bestaan. Zijn muziek is echter heel realistisch, niks dromerigs. Hij is afgestudeerd klassiek pianist (Magna Cum Laude!) en hij deed ook nog een studie economie. Dat hij ook Magna Cum Laude is afgestudeerd voor jazzpiano boeit ons in deze context natuurlijk het meest.

Wat aan 'Illusions' opvalt is de veelzijdigheid van de pianist/componist. Hij kan een fijne, gevoelige aanslag hebben, passen bij de sfeer van zijn composities, zoals het fijnzinnige 'Butterfly'. Daarnaast repeteert hij noten, zoals Aaron Parks dat ook vaak doet, bijvoorbeeld in 'Suspense'. Zij klassieke achtergrond druipet van het subtiele 'Gretchen' van Franz Schubert. Bassist Moreau strijkt dreigend, en neemt grote delen van de melodelijn voor zijn rekening. Maar de titel 'Chopin is dancing tarantella!' komt van Nicola Sergio zelf. Tussendoor is er nog de standard 'Be my love'; traditionele swingende jazz. Dat de pianist op bekwaame wijze wordt begeleid, blijkt gedurende de gehele cd. En o, ja, Chris Weeda zorgde weer voor luisterrijke opnamen. Na dit alles rest Sergio Nicola nog een volgende uitdaging: een soloalbum.

Peter J. Korten

Bekijk hier een video over de cd: <http://bit.ly/VexPcP>

'Honey And Blood' en 'Seven' zijn twee cd's van de Servische bassist Nenad Vasilic. 'Honey And Blood' uit 2006 is vernoemd naar de Balkan. 'Bal' staat in het Turks voor honing en 'kan' voor bloed. De cd is uitgebracht op het Amsterdamse label Connecting Cultures. Het label van de groep Mostar Sevdah Reunion. Hoewel Vasilic al meer dan vijftien jaar in Oostenrijk woont, verbindt hij nog altijd de Servische cultuur met jazz. Hij past dus prima op dit label.

Op 'Honey And Blood' is de muziek rondom de bas opgebouwd. Vooral saxofonist John Hollenbeck leeft zich uit in improvisatie. Evenals bij de leider is het vertrekpunt van zijn jazz nadrukkelijk de Servische muziek.

Op Vasilic's laatste album 'Seven' klinkt nog steeds zijn Servische muziekachtergrond in zijn jazz door, maar anno 2012 vloeien die twee veel vanzelfsprekender samen. Sommige stukken lijken erg veel op originele Servische dansnummers. Zo heeft de 'Abe da be medley' heel veel van het lied 'Niska banha'. De tekst verschilt echter. Eenzijdige folkloristen zullen bij het beluisteren van dit album vooral de jazzkant horen en de 'jazzo's' zal vooral het folkloristische element opvallen. Luister je zonder vooroordeel dan kun je volop genieten van deze etnische jazz. De lyrische nostalgie van de accordeon en de kaval (een houten fluit ter grootte van een dwarsfluit die je van voren aanblaast) zijn onweerstaanbaar. 'Seven' is een voorbeeld van etnische jazz op zijn mooist.

Hessel Fluitman

Bekijk Nenad Vasilic hier: <http://bit.ly/12SzLgn>.

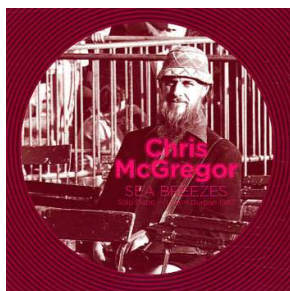
BANJAX
Osa
W.E.R.F.

Bezetting:

Erik Bogaerts (ss, as, kl),
 Christian Mendoza (p), Bert Cools (g),
 Nicolas Thys (b), Stijn Cools (d).

CHRIS MCGREGOR
Sea Breezes: Solo Piano,
Live In Durban 1987
Fledg'ling Records

Bezetting:

Chris McGregor (p).

VERVOLG CD-RECENSIES

Banjax heette vroeger Bender Banjax, en toen speelde de Belgische groep nog een soort postbop. Het vizier is nu verzet in de richting van meer melodisch gerichte improvisaties op basis van composities van saxofonist/klarinettist Erik Bogaerts. De leider, die emotioneel geladen solo's op alt neerzet (denk aan Paul van Kemenade) en introvert kan kleuren op klarinet, blijkt inderdaad ook een inventief componist. De stukken op dit eerste album onder de nieuwe naam, 'Osa', zijn soms speels, soms atmosferisch, vaak dansant (zeker dankzij het lichtvoetige drumwerk van Stijn Cools) en voorzien van sterke melodieën. Tussen de bedrijven door duikt de groep in het creëren van soundscapes onder de titel 'Melomspill' (er zijn er zes, verdeeld over de cd). Hierin horen we hoe gitarist Bert Cools zijn effectpedalen fantaserijk inzet en wolken elektronica oproept, hoe pianist Christian Mendoza het binnenwerk van de piano beroert en hoe bassist Nicolas Thys zijn strijkstok spannend werk laat verrichten. Het contrast tussen deze experimentele en spannende 'Melomspills' en de gecomponeerde tracks maken van 'Osa' een album dat voldoende blijft intrigeren om meermaals te beluisteren.

Herman te Loo

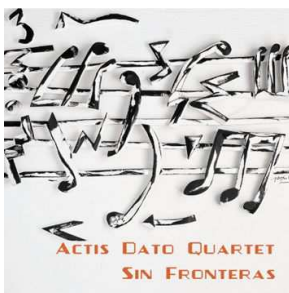
Beluister hier 2 tracks van de cd: <http://bit.ly/RnamYA>

Ik ben een verdediger van de Afrikaanse roots van jazz: vaak legt de zogenaamde 'Europese jazz' het accent op lyriek en harmonie, maar verbleekt de ritmische 'drive' (die in Amerika 'swing' is geworden) een beetje. Toch ben ik, om de omgekeerde reden, géén fan van 'Afrikaanse jazz': veel van wat in Afrika jazz genoemd wordt, beklemtoont een (repetitieve) ritmiek, met weinig harmonische ontwikkeling. In elk geval geen gesneden brood voor pianisten.

De 'Cape Town jazz', ontstaan uit de bloeiende jazzscene aldaar, midden jaren vijftig, doet het beter wat betreft het incorporeren van de jazztraditie. Hun uithangbord is ongetwijfeld pianist Abdullah Ibrahim; maar te onbekend, want veel avontuurlijker, is Chris McGregor, die in de jaren zestig en zeventig 'zijn' erfgoed (de man moet muzikaal gezien zowat de zwartste blanke Zuid-Afrikaan zijn) lustig vermengde met free jazz en bigband – met anarchistische slordigheid vaak, maar met veel passie.

Waar Abdullah Ibrahim meestal vredevolle muziek laat horen, soms bijna priesterlijk orerend aan de piano, horen we op 'Sea Breezes' een stout jongetje – al is de free jazz zo goed als verdwenen. De slordigheid (ook in articulatie) en de snoeiharde aanslag van McGregor maken het begin van dit concert wat moeilijk verteerbaar, maar je krijgt een hele hoop in de plaats: als luisteraar zit je op de schoot van de pianist. McGregors inventiviteit laat zich niet hinderen door een occasionele gemiste noot. De composities zijn soms repetitief (met een bewonderenswaardig onafhankelijke linkerhand, zoals in 'Kwa Tebugo'), maar even vaak ook structureel en harmonisch erg rijk 'Maxine', 'Bakwetha'). In pianistenland stelt men vaak dat moeilijk te categoriseren pianisten door hun niet te categoriseren voorgangers beïnvloed werden, en in dat rijtje zet men dan Ellington, Monk, Herbie Nichols, Mal Waldron, en ook Abdullah Ibrahim; McGregor (die als enige jazzstandard 'Prelude to a kiss' speelt, en zijn 'Sweet as honey', quasi stride, aan Monk opdraagt) hoort daar volgens mij ook thuis. Van een klein jaar later stamt overigens McGregors laatste plaat, 'Country Cooking' – waarop je een deel van deze stukken in bigbandversie terugvindt.

Arne Van Coillie

GILBERT ISBIN & SCOTT WALTON**Recall****pfMentum**<http://users.telenet.be/gilbert.isbin/contents.html>**Bezetting:**Gilbert Isbin (luit),
Scott Walton (b).**ACTIS DATO QUARTET****Sin Fronteras****Leo Records**www.leorecords.com**Bezetting:**Carlo Actis Dato (ts, bars, bkl),
Beppe Di Filippo (ss, as),
Matteo Ravizza (b),
Daniele Bertone (d, perc).**VERVOLG CD-RECENSIES**

Gilbert Isbin en Scott Walton zijn grote namen in de Belgische jazzwereld. Isbin is gitarist, componist en improvisator. Maar ook luitist. Een wonderlijk verschijnsel in de jazz. Walton is pianist en contrabassist. De twee werken al jaren samen en doen dat ook op de recent verschenen, in San Francisco opgenomen cd 'Recall'.

Het album bevat zes stukken van Isbin, acht werken die op naam staan van beide musici en een bewerking van een middel-eeuwse Vlaamse folksong, Soedansdochter. Qua genre is de plaat niet in één categorie onder te brengen. Het ene moment waan je je in een tochtig dertiende eeuws kasteel. Maar net zo makkelijk nemen Isbin en Walton je mee naar de Renaissance. Om zich in een volgend nummer te storten op hedendaagse avant-gardistische jazz.

Dat is wel vreemd omdat heftige impro zich helemaal niet lijkt te lenen voor de gekozen bezetting. De melodieuze titels zijn aantrekkelijker om naar te luisteren. Het vrije werk is interessant omdat de instrumentalisten grensverleggend bezig zijn. Het prettigst om naar de luisteren zijn die composities waarin wel een jazzfeet zit maar de klankkleur van de handgebouwde luit van Isbin geen geweld wordt aangedaan.

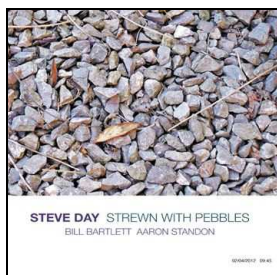
De veelsnarigheid van de luit stelt Gilbert Isbin in staat boeiende en weelderig landschappen van klanken te schilderen, waarin de bas met veel warme en welgekozen, geplukte en gestreken noten meedoet. De klassieke benadering van de akoestische combi luit en bas krijgt op 'Recall' de meeste aandacht. Dat maakt de cd zeer beluisterbaar.

Hans Invernizzi**Bekijk dit duo hier:** <http://bit.ly/Tx5azZ>

Het was even stil geworden op het cd-vlak voor het Actis Dato Quartet, maar drie jaar na het vorige album ('World Tour', besproken in Jazzflits 129) komen de Italianen met een nieuwe plaat. 'Sin Fronteras' (Spaans voor 'zonder grenzen') is een veelzeggende titel voor het repertoire van het viertal. Al ruim een kwart eeuw laat de leider, rietblazer Carlo Actis Dato zich inspireren door de volksmuziek van zeer uiteenlopende landen, streken en werelddelen. Het kernwoord is hierbij 'inspireren', want er is nooit sprake van imitatie. Alle nummers dragen namelijk het onmiskenbare stempel van de componist, met muzikale kruiden uit de Arabische wereld ('Emirates'), het Caribisch gebied ('Segreto di Pulcinella') of de Argentijnse tango ('Tangaccio'). En het voornoemde onmiskenbare stempel bestaat uit een balans tussen ernst en luim, losheid en onontkoombare swing, experimenteerdrift en entertainment, met altijd de mooiste denkbare melodieën. De beproefde personele samenstelling staat borg voor muziek voor lijf en geest, want basist Matteo Ravizza en drummer Daniele Bertone zorgen voor lenige dansbaarheid. De twee warmbloedige blazers (naast de leider op tenor- en baritonsax en basklarinet is dat alt- en sopraansaxofonist Beppe Di Filippo) dansen daarop om elkaar heen, schelden elkaar muzikaal uit of kwelen als twee prettig gestoorde vogels dat het een lieve lust is. Het wordt tijd dat deze aanstekelijke groep eens naar Nederland gehaald wordt.

Herman te Loo**Bekijk het Actis Dato Quartet hier:** <http://bit.ly/Tx5azZ>

STEVE DAY
Strewn With Pebbles
 Leo Records

Bezetting:

Steve Day (voc, perc),
 Aaron Standon (ss, as, g),
 Bill Bartlett (p, o).

WILLEM BREUKER
1944 – 2010
 BVHaast

VERVOLG CD-RECENSIES

De Engelsman Steve Day maakte voor Leo Records al eerder twee fantasierijke impro & poetry-cd's, 'Song of the Fly' en 'Visitors'. Twee van zijn muzikale partners treffen we ook weer op zijn nieuwste album, 'Strewn With Pebbles': toetsenist Bill Bartlett en saxofonist/gitarist Aaron Standon. Waar ik in mijn besprekingen van de vorige muzikale uitspattingen van Day en zijn vrienden enthousiast was over de open en gestructureerde improvisaties en de onderkoelde, ironische teksten, valt mij nu slechts diepe teleurstelling te beurt. In plaats van teksten te lezen heeft Day besloten om te gaan zingen, en dat is een heel erg foute beslissing. Zijn zang is namelijk tenenkrommend vals, en leidt alleen maar af van de inhoud van wat hij te berde brengt. Blijkbaar heeft hij Standon meegetrokken, want ook die blaast (met name op sopraan) behoorlijk tegen de noten aan, en wel op een manier die niet meer 'mooi vals' is te noemen. Laten we deze cd maar gauw vergeten en hopen op verbetering bij een volgende plaat.

(www.leorecords.com)

Herman te Loo

DVD-RECENSIE

Na het overlijden van Willem Breuker heeft zijn weduwe Olga Zuiderhoek in samenspel met de BVHaast een dvd samengesteld met allerlei muziek- en interviewfragmenten. Die fragmenten zullen in hun geheel te bewonderen zijn op de nieuwe website www.willembreuker.com (die bij het sluiten van deze Jazzflits nog niet operationeel was). De dvd geeft een overzicht van de carrière van Willem Breuker en opent met een fragment van 'Hapsap' uit 2000, met vooral de solo van Willem. Op dit fragment wordt aan het eind van de dvd teruggekomen in een stukje documentaire van het instuderen en dan de uitvoering van het stuk. Met ter afsluiting een zingende Willem Breuker. Het tweede fragment is uit 1966. Breuker is te zien in het tienerprogramma Twien met Victor Kaihatu op bas en Pierre Courbois op. Vooral Courbois is bezienswaardig vanwege een luchtslangetje dat hij in zijn mond houdt en dat naar zijn snaredrum gaat. Door te blazen beïnvloedt hij de spanning van zijn trommelvel. Han Bennink doet dat door zijn hak er op te zetten. De interviewer verraadt zijn onkunde door zonder enige schaamte zijn opmerkingen en vragen van een blaadje te lezen. Tussen de in totaal dertien fragmenten is ook negen minuten televisie te vinden uit De Klap op de Vuurpijl 1987. Het Kollektief speelt daarin een deel van Gershwin's 'An American in Paris' met de Mondriaan Strings. Vermakelijk is verder een fragment van een interview van Ischa Meijer met Willem Breuker. De twee hadden dat jaar (1992) intensief samengewerkt in het theaterstuk 'Deze Kant Op Dames'. Tijdens het interview doen ze heel formeel, terwijl ze elkaar ondertussen onderuit proberen te halen.

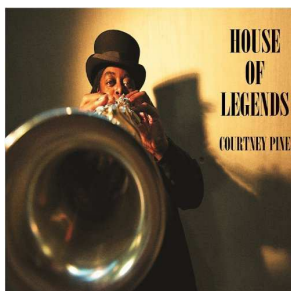
De dvd is al met al een mooi, weemoedig en humoristisch eerbetoon aan een weerbarstig mens die van alles met muziek aan de hand had. Overigens is het de bedoeling dat op de website ook opnamen van Carrie de Swaan komen te staan. Zij volgde het Kollektief voor een documentaire vele jaren, tot haar dood in 2010.

Hessel Fluitman

Het Kollektief in een polonaise: <http://bit.ly/10MkyxK>

CD'S KORT

Courtney Pine – House Of Legends CPM

Britse jazz met ska en reggae. Laat dat maar aan Courtney Pine over. Bij het Engelse blad Jazzwise is dit album 'House Of Legends' de cd van 2012 geworden. Dat zou je een beetje chauvinistisch kunnen noemen, maar het is wel een erkenning van het eigenwijze fenomeen Pine. Niet dat hij over erkenning te klagen heeft. Pine werd door 'Her Majesty' al eerder tot 'Commander of the British Empire' benoemd. Die deftigheid hoor je aan deze plaat niet af. De sopraansaxofonist maakt op deze cd feestelijke jazz. Vooral omdat er voortdurend Caraïbische klanken worden verwerkt. Zo duikt regelmatig een steelpan op. Met zijn sopraansax past Pine uitstekend in deze sfeer. Courtney Pine liet zich de afgelopen 25 jaar op de plaat kennen als een kameleontisch muzikant. Op zijn eerste elpee uit 1986 klonk hij als een volgeling van John Coltrane. Later onderzocht hij op diverse platen vele andere gebieden. Met de Caraïbische muziek op deze schijf maakt je feestjes tot een feest.

Hessel Fluitman

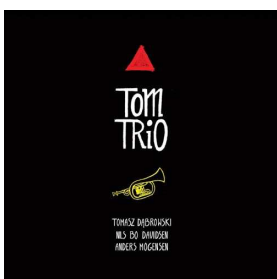
ICP Orchestra – Jubilee Varia Hatology

Tegelijkertijd met de elders in deze rubriek besproken cd van het Han Bennink Trio kreeg ik ook de cd 'Jubilee Varia' van het ICP orkest op Hatology door de bus geschoven. Van deze cd met opnamen uit 1997 blijkt in 2010 een tweede editie te zijn uitgebracht. Een mooie aanvulling op de zestien cd's met muziek van dit orkest die in de ICP-box zijn terug te vinden (zie Jazzflits 189). De muziek op deze cd is weer heel andere en bijzondere muziek, die ver boven de middelmaat uitsteekt. Stukken als 'A bit nervous', 'Jealous? Me?' en 'Rollo1' maken de aanschaf van de cd alleen al zeer de moeite waard. Liefhebbers van improvisatie zullen de oren spitsen bij de 'Jubilee suite'.

Hessel Fluitman

Tom Trio – Tom Trio Ilkmusic

'Tom Trio' is de eerste cd van een Poolse trompettist die al een jaar of vier in Denemarken woont. Het is improvisatiemuziek met invloeden van Oost-Europese folkloremuziek en moderne klassieke muziek. Tom Dabrowski heeft zo een eigen geluid gecreëerd, waarin die invloeden niet meer zijn terug te horen. Wat vooral opvalt is de sterke samenklank van de contrabas met het trompetgeluid. Samen dragen ze de muziek op deze cd. Ook al gaat de bas zijn eigen stabiele weg van noot naar noot. De slagwerker heeft net zoals de bassist een dragende rol. Zijn spel valt echter minder op, omdat hij een empathisch begeleider is: hij legt een ondergrond, waarop de trompettist zich kan bewegen. Het accent van de muziek ligt vooral op het samen zoeken naar een ideale samenklank. Dizzy Gillespie toverde grootse bouwwerken tevoorschijn met zijn blaaswerk. Bij trompettist Dabrowski is het meer 'voortschrijdend zoeken in lijnen, wars van alle sensatie'.

Hessel Fluitman

Beluister een track van Tom Trio: <http://bit.ly/YF4x7o>

CONCERTVERSLAGEN

STRANGER THAN PARANOIA

Bezetting:

At The Movies, Han Bennink-Dries Doms, Willem Breuker Kollektief, Aircraft, Trio Aki Takase-Han Bennink-Paul van Kemenade, Nynke Laverman, New Rotterdam Jazz Orchestra, Dan Berglund's Tonbruket, Archie Shepp-Tom McClung.

Datum en plaats:

24 en 27 - 29 december 2012, Paradox, Tilburg, De Avenue, Breda en De Toonzaal, Den Bosch.

Levende legende Archie Shepp. (Foto: Tom Beetz)

Een traditie is het inmiddels, nu al weer voor de twintigste keer. Op kerstavond ging het festival Stranger than Paranoia in het Tilburgse Paradox van start. Ook traditie: het openingsconcert werd door organisator-altsaxofonist Paul van Kemenade verzorgd. Dit keer niet met zijn vaste groep maar met een multi-mediaproject waarin filmbeelden een hoofdrol speelden. Sinds vorig jaar zijn ook Breda met De Avenue en Den Bosch met de Toonzaal in dit festival opgenomen. Alle avonden waren dit jaar strak uitverkocht, dus alle reden om volgend jaar verder uit te breiden met de Effenaar in Eindhoven en zelfs een Belgisch podium vlak over de grens heeft belangstelling getoond. Het succes van dit festival is te begrijpen. Van Kemenade, een echte insider, weet ieder jaar bijzondere muzikanten en bijzondere combinaties naar het festival te krijgen. Meestal pakt dat verrassend uit en dat is in Brabant inmiddels bekend. Daar zit ook het grote probleem, want terwijl de Randstad nog relatief royaal bedeed wordt uit de subsidiepot, is daarbuiten de geldkraan dichtgedraaid. Ook Paranoia, als Brabants regionaal gebeuren, zal verstoken blijven van welke overheidssteun dan ook, waardoor het voortbestaan ernstig bedreigd wordt. Met 'At The Movies' opende **Van Kemenade** het festival met zijn meest lyrische kant. De elektronica en de filmbeelden van Peter Hofland kleurden de muziek, maar veel relatie tussen muziek en beeld viel niet te ontdekken, totdat het textielverleden van Tilburg aan de orde kwam. De razende spinmachines verleidde Van Kemande tot de overtreffende trap. De openingsavond werd afgesloten door het **Willem Breuker Kollektief** dat samen met twee concerten in het Bimhuis zijn definitieve laatste lucht uitblies. Het einde is het gevolg van het overlijden van Willem Breuker in 2010, maar ook zonder die tragedie zou het Kollektief misschien op haar laatste benen hebben gelopen. De clownerieën waren al lang verdwenen, maar ondanks de [...vervolg op de volgende pagina](#)

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

VERVOLG FESTIVAL STRANGER THAN PARANOIA

fantastische composities van Breuker had dat niet geleid tot nieuwe gezichtspunten. In Paradox viel vooral te horen dat zonder Breuker de bezieling er wel zo'n beetje uit was, dat er slordig werd gemusiceerd en dat de solistische bijdragen niet meer hemelbestormend waren. Kollektief requiescat in pace.

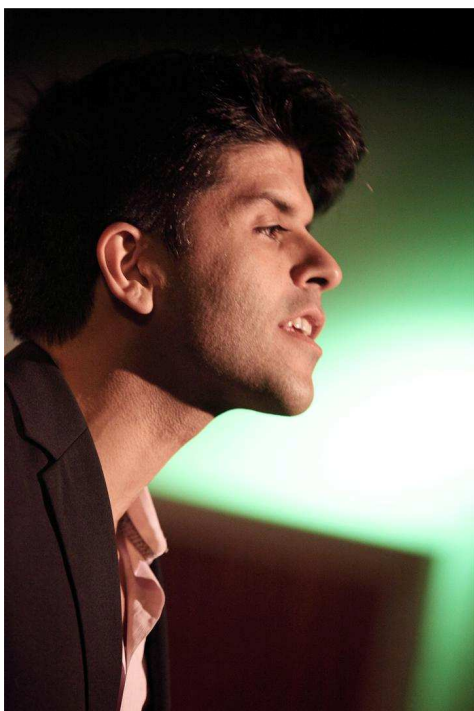

Het Willem Breuker Kollektief voor de laatste keer compleet met v.l.n.r. Frans Vermeerssen, Hermine Deurloo, Maarten van Norden, Alex Coke, Rob Verdurmen, Andy Altenfelder, Arjen Gorter, George Pancras, Andy Bruce en Bernard Hunnekink. Pianist Henk de Jonge ontbreekt op de foto. (Foto: Tom Beetz)

Bij tijdgenoot drummer **Han Bennink** slaat de vlam nog wel in de pijp. Zowel met Van Kemenade in duo, met collega-punkdrummer Ries Doms (The Kik, The Bars, The Spades) die zich niet alle kaas van het brood liet eten, en met de Japanse pianiste **Aki Takase** bood Bennink met een simpel snaredrummetje genoeg brandstof. Takase, ook al bijna AOW'er maar gekleed als een schoolmeisje, werd in een helse pianovlucht gelanceerd, sloeg en ranselde de vleugel met vuisten armen en benen, nog harder dan Bennink voor mogelijk had gehouden. Achteraf bleek het nog mee te vallen want de Zweedse groep **Tonbruket** van bassist Dan Berglund (ex-Esbjörn Svensson Trio) legde een indrukwekkende geluidswal aan van bergwind, ijspegels en eeuwige bossen. Een muzikale analyse zou in dorre grond vallen, mooi kan het moeilijk worden genoemd, maar je werd in een massa geluid ondergedompeld om er herboren uit te komen, als een uit een dik pak sneeuw na de sauna. Dit programma dat zich in de Toonzaal afspeelde en een dag later op herhaling ging in Paradox werd afgesloten met de levende legende saxofonist **Archie Shepp**. De 75-jarige Shepp heeft lipproblemen en is niet altijd meer in topvorm. In de Toonzaal hoorden we een gemiddeld optreden, zonder te veel zang of gepiep op de sopraansaxofoon. We hoorden nog wel zijn royale kamerbrede geluid op tenor, maar zijn solo-opbouw kenmerkte zich vooral door niet afgemaakte uitstapjes en doodlopende weggetjes. Voor mensen die hem voor het eerst hoorden (ja, die waren in de zaal) kan het enigszins ontgoochelend zijn, voor de anderen is alleen al zijn aanwezigheid een bron van geluk. Laten we hopen dat Van Kemenade de gelegenheid krijgt dit volgend jaar te overtreffen. Ik zal daarvoor in elk geval duimen.

Tom Beetz

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Sachal Vasandani.

35 JAAR JAZZCAFÉ DIZZY**Bezetting:**

Sachal Vasandani (voc),
 Johan Clement (p),
 Stefan Lievestro (b),
 Hans van Oosterhout (d).

Datum en plaats:

18 december 2012,
 Jazzcafé Dizzy,
 Rotterdam.

Stefan Lievestro.

Sachal Vasandani (links) en Hans van Oosterhout.

In 2011 viel het doek voor het Rotterdamse jazzcafé Dizzy. Het uitblijven van subsidies, een afnemende omzet en dalende bezoekersaantallen kostten het etablissement de kop. Maar zie, Dizzy herrees in januari 2012 uit zijn as en op 18 december 2012 kon het 35-jarig jubileum van het café worden gevierd. Dat gebeurde in aanwezigheid van John Buijsman. Hij draaide van 19.00 tot 21.00 uur platen uit zijn eigen collectie en was daarmee live op Radio 6 te horen. Daarna trad de Amerikaanse zanger Sachal Vasandani op, samen met Stefan Lievestro (b), Hans van Oosterhout (d) en Johan Clement (p).

Foto's: Joke Schot

John Buijsman (l) in gesprek met oud-eigenaar Gerard Meuldijk.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

DE BEREN GIAREN

Bezetting:

Fulco Ottervanger (p),
Lieven Van Pee (b),
Simon Segers (d).

Datum en plaats:

17 december 2012,
De Industriele Groote Club,
Amsterdam.

Trio De Beren Gieren. (Foto: Tom Beetz)

Je komt er niet zo maar in, in De Industriele Groote Club, en niet alleen omdat heren, musici uitgezonderd, een stropdas moeten dragen. Maar wie enige moeite doet kan zich laten introduceren door een lid. Eenmaal binnen bevind je je in een van de mooiste panden van Amsterdam, helemaal art deco, aan de Dam gelegen met uitzicht op de Bijenkorf en het Paleis op de Dam. Voor een symbolische bijdrage kun je naar topconcerten luisteren, zeven keer per jaar op de maandagavond, nu al weer vier jaar, en voor een alleszins redelijke prijs genieten van een bord eten op het betere restaurantniveau. Zo chic de club er van buiten uitziet, zo gemoedelijk is de sfeer binnen. Iedereen wordt er als een oude vriend ontvangen, men kent elkaar en als dat niet zo is wil men je graag leren kennen.

Op 17 december trad **De Beren Gieren** in de Club op, het trio van de jonge pianist Fulco Ottervanger. Ottervanger is Nederlander maar woont in Gent. Hier is hij nog onbekend maar in België is dat niet het geval. Ondanks zijn jonge leeftijd (27 jaar) heeft hij al onderscheidingen op zijn palmares, waaronder de prijs van Jong Jazztalent. Vanaf dit jaar zijn ze Artist in Residence van Kunstencentrum Vooruit in Gent. In de zomer van 2011 mochten ze naar Bologna in het kader van Ghent Unesco Creative City of Music en in februari 2012 speelden ze op het 12 Points Festival in Porto.

'Het Belgische trio De Beren Gieren verdient het om vaker in Nederland te spelen.'

De Beren Gieren spelen exclusief eigen composities van Fulco, en die liegen er niet om. Ottervangers bedenkt niet alleen vreemde titels voor zijn composities, ook de opbouw en uitvoering wijken sterk af van de jonge pianisten in Nederland. Wellicht heeft dat te maken met het feit dat hij eigenlijk cello speelt, de piano nog maar recentelijk serieus op zijn programma heeft staan en als zanger actief is in een rockband. Zijn piano-invloeden zijn herkenbaar: Monk, Misha Mengelberg, heel veel Herbie Nichols en een vleugje Cecil Taylor. Zijn composities roepen herinneringen op aan Tadd Dameron. Dat alles wordt op een eigen wijze door de mixer gegooid, waarin thema's en vrije improvisatie dwars door elkaar lopen maar de lijn helder blijft. Zijn trio met de Gentenaren Van Pee en Segers is ideaal voor hem en vormt een perfecte eenheid. De Beren Gieren verdient het om vaker in Nederland te spelen.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

TRIO JURAJ STANIK

Bezetting:

Juraj Stanik (p),
Marius Beets (b),
Joost van Schaik (d).

Datum en plaats:

17 december 2012,
De Industriële Groote Club,
Amsterdam.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

In de tweede set kwam het trio van pianist **Juraj Stanik** op het podium. Stanik is docent aan het Haagse conservatorium en zou dus wél vaak te horen moeten zijn. Dat is echter niet het geval, zodat we inmiddels uitkijken naar zijn spaarzame optredens.

'Stanik was in zijn standards zeker zo origineel als Ottevangener in zijn eigen composities.'

Stanik tapte uit een heel ander vat, namelijk dat met standards. Na het avontuurlijke optreden van Ottevangener is dat een gevaarlijke keuze en je moet dat wel origineel doen om de aandacht vast te houden. Dat is wat het losse ontspannen optreden van Stanik precies was, binnen de strakke omlijning van de standard was Stanik zeker zo origineel als Ottevangener in zijn eigen composities, en dat moet gezegd worden, pianotechnisch was hij de betere.

Pianist Juraj Stanik. (Foto: Tom Beetz)

De ontspannen sfeer in De Industriële Groote Club heeft iets van een concert bij jezelf thuis. De musici voelen zich vrij en experimenteren alsof ze aan het oefenen zijn. Heel bijzonder om mee te maken en zeer aan te bevelen. Het volgende concert is op 21 januari 2013 met saxofonist Joris Roelofs en pianist Rob van Krefeld. Serieuze introducés kunnen een mailtje naar Jazzflits sturen.

Tom Beetz

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 24 december 2012

1. Winard Harper & Jeli Posse

Coexist
(Jazz Legacy)

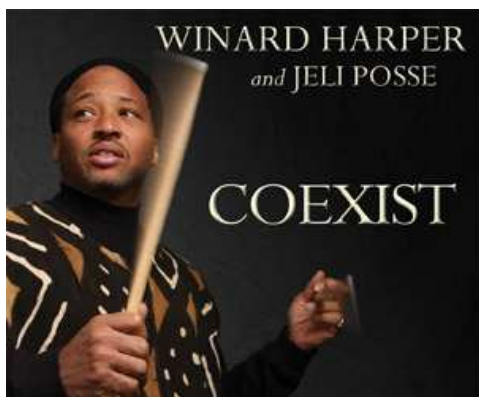
2. Houston Person

Naturally
(HighNote)

3. The Clayton Brothers

The Gathering
(Artist Share)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio; \(www.jazzweek.com\)](http://www.jazzweek.com).

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

WILLEM BREUKER KOLLEKTIEF: HAPPY END

Bezetting:

George Pancras,
Andy Altenfelder (tp),
Andy Bruce (tb),
Bernard Hunnekink (tb, tu),
Frans Vermeerssen (ss, as),
Hermine Deurloo (as, hca),
Maarten van Norden (ts),
Alex Coke (bars, fl, pic),
Henk de Jonge (p, synth),
Arjen Gorter (b),
Rob Verdurmen (d, perc)
+ Loes Luca, Peter Bolhuis (voc)

Datum en plaats:

16 december 2012,
Hot House Redbad,
Leeuwarden.

Begin 2010 kreeg Willem Breuker te horen dat hij twintig jaar daarvoor een asbestvezeltje in zijn longen had gekregen. Op 23 juli 2010 overleed hij aan de gevolgen daarvan. "Zonder mij geen Kollektief", bepaalde Breuker. Wel kwam het Kollektief na zijn dood alle lopende afspraken nog na en werd de laatste maanden van 2012 een afscheidstournee gemaakt die eind december met een paar uitverkochte concerten in het Bimhuis in Amsterdam werd afgesloten.

Loes Luca en Peter Bolhuis (Persfoto: Thomas Huisman)

Medio december was het Willem Breuker Kollektief met de voorstelling 'Happy End' in Leeuwarden. Het werd een feestelijk gebeuren met veel muziek en humor. Tussen de stukken van Breuker door, werd een aantal mini-operaatjes gestrooid. Met gedachten van bekenden van Willem Breuker als libretto en op muziek gezet door Kollektief-lid van het eerste uur Bernard Hunnekink. Loes Luca en Peter Bolhuis voerden ze uit. Vooral Loes Luca was daarbij in haar element. Zij had een 'stoeiverhouding' met Willem, vertelde ze. Voortdurend liepen ze elkaar te dollen. Met haar verhalen schilderde ze de situatie in het Kollektief en rond Willem Breuker. Dat gaf samen met zijn muziek en passende foto- en videobeelden een mooi beeld van het orkest.

Emotioneel was het moment waarop Breuker zelf op video prachtig soleerde tijdens de uitvoering van 'Metropolis'. Het was een treffend voorbeeld van hoe Breuker zijn solo's opbouwde. Vooral aangrijpend was het laatste stukje herinnering dat Jürgen Shehera (die net als Breuker zaken van Kurt Weill verzamelde) aan Willem Breuker had. Met zijn herinneringen schilderde hij niet de doldrieste organisator die overal de draak mee stak, maar de liefdevolle mens die opbloede bij de muziek van Kurt Weill. Dat verhaal vormde een waardig afscheid van deze componist, muzikant, orkestleider, organisator. Daarna werd door het Kollektief nog een van de grote 'hits' van Willem Breuker gespeeld: 'Hap Sap'. Toen bleek nog eens duidelijk hoe complex de composities van Breuker eigenlijk zijn. Bij Breuker had elke muzikant zijn eigen taak en samen maakten ze een prachtig muzikaal geheel.

Hessel Fluitman

NEW YORK CALLING

Roos Plaatsman is zangeres en woont en studeert in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

Tijdens de kerstvakantie was ik weer even in Nederland. Al mijn Amerikaanse vrienden vieren kerst thuis in Florida, South Carolina of Connecticut en heel New York loopt leeg. Gelukkig vullen de toeristen die gaten weer op en zo kon ik mijn huis on-derverhuren en naar Nederland vliegen op de vlucht voor een eenzame kerst.

Een week geleden liep ik nog door Macy's waar een krioelende menigte elkaar omverliep onder begeleiding van Ella Fitzgeralds album 'Ella Wishes You A Swinging Christmas'. In Bloomingdales stond Joe Williams' 'That Holiday Feelin' op repeat en in de Apple Store op Fifth Avenue werd de sfeer gezet door Betty Carter en Ray Charles.

Nu ik weer in Nederland was vroegen vrienden en familie wat ik nu precies leer in New York en waarom ik zo nodig naar Amerika moest verhuizen. Toen ik Macy's binnenkwam en Ella hoorde besefte ik dat dat de essentie was; het feit dat ik door een van de grootste warenhuizen van Amerika liep en dat honderden mensen op dat moment al dan niet bewust naar Ella Fitzgerald luisterden.

Twee grote verschillen met de rest van de wereld zijn natuurlijk dat jazz in Amerika is ontstaan en dat swing in de jaren twintig en dertig populaire dansmuziek was, Top 40-muziek. Ook Broadway-musicals, waar veel liedjes voor werden geschreven die we nu standards noemen, waren erg populair. In Europa was dat nooit echt het geval. Jazz is geworteld in Amerika, dat merk ik in het alledaagse leven, maar ook als ik optreed of zelf naar een concert ga. Iedereen kent standards, iedereen kent Duke Ellington of Count Basie of Louis Armstrong. Muzikanten zijn zelf ook veel bewuster van de historie en de link met blues en gospel, omdat jazz veel meer met het alledaagse leven is verweven.

Ik besefte dit heel sterk toen ik mijn eerste privéles had met Charenee Wade. Plotseling voelde het even heel onnatuurlijk dat ik jazz zong. Alsof ik Chinees wilde leren zonder ooit in China te zijn geweest. Ik vergeleek mijzelf opeens met een Japanse vriendin van mij die orgel studeert aan het Prins Claus Conservatorium in Groningen. Zij kwam naar Nederland omdat ze in Japan geen oude orgels hebben en oefent in kerken in kleine Groningse dorpjes. Ik was even uit mijn evenwicht gebracht, maar dat had ik al gauw weer terug gevonden. Jazz heeft zich natuurlijk al tientallen jaren geleden over de wereld verspreid en Europese jazz heeft zelf ook een eigen geschiedenis opgebouwd. Daarnaast zijn de grenzen van wat jazz is totaal vervaagd en beleeft ieder het op zijn eigen manier. Ik wil absoluut niet zeggen dat je naar Amerika moet om jazz muziek te maken, maar nu ik in New York woon, voel ik dat mijn fundament steviger is geworden en dat ik sterker verbonden ben met de muziek. Blijkbaar had ik daar behoefte aan en is dat misschien onbewust een reden geweest om naar New York te verhuizen.

Als ik terug ben in New York is de kerstgekte over en begin ik aan een nieuw semester. Ik ben erg benieuwd wat het nieuwe jaar me zal brengen want, zoals trombonist J.J. Johnson ooit zei: "Jazz is restless. It won't stay put and it never will".

Met haar band **ROOS** maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Haar website: <http://roosplaatsman.nl/>.

JAZZTIJDSCHRIFT

Jazzmozaïek

Het laatste nummer van het Belgische Jazzmozaïek in 2012 zet drummer Yves Peeters op de cover. Hij combineert muziek met beelden. In nummer vier van vorig jaar wordt verder uitgebreid aandacht besteed aan pianist Jef Neve, Brussels Jazz Orchestra, Ghent Youth Orchestra, gitarist Philip Catherine (70) en de Brusselse club L'Archiduc. Schrijfter Joke van Leeuwen wordt over jazz geïnterviewd. Bij Coffee & Vinyl in Antwerpen (www.coffeeandvinyl.com) kan de jazzliefhebber terecht voor elpees en koffie.

(<http://www.jazzmozaiek.be>)

VARIA

Jazz-i Award 2013

De inschrijving voor de Jazz-i Award 2013 is geopend. De Award is een prijs voor Flevolandse amateurjazzmusici en gekoppeld aan het Seabottom Jazzfestival, dat dit jaar plaats vindt op 22 en 23 maart. Van traditionele jazz, blues, soul, funk, jazzdance, latin, singer/songwriter tot jazz-dj; van jong tot oud, beginnend of gevorderd, instrumentaal of vocaal, solist, duo, band of een heel orkest tot covers of eigen nummers: iedereen kan een kans wagen. Deelnemers mogen niet beroepshalve jazz spelen. Bij een solistisch optreden moet voor eigen begeleiding gezorgd te worden. De musicus (of het merendeel van de musici) moet afkomstig zijn uit de provincie Flevoland. Opgeven kan tot 16 februari. Stuur een cd/dvd met minimaal twee nummers en informatie over de samenstelling van de band, soort muziek, leeftijd, ervaring, contactadres en e-mail naar:

Jazz-i Award 2013,
Agorabaan 12,
8224 JS Lelystad.

Uit de inzendingen worden de finalisten gekozen. Die treden op 8 maart wordt tijdens de openbare finale in de Agora Lelystad op. De winnaar van de Award mag 23 maart optreden tijdens het Seabottom Jazzfestival 2013.

(<http://www.seabottom-jazzfestival.nl>)

Philip Catherine staat in Jazzmozaïek. (Foto: Joke Schot)

AANVULLING OP RECENSIE ICP BOX JAZZFLITS 189

Voor zijn artikel in Jazzflits 189 over de cd-box 'ICP 1275-1' nam Hessel Fluitman contact op met samensteller Pieter Boersma. Boersma voorzag hem ruim van informatie. Die klopte op twee onderdelen niet helemaal, zo mailde Jolien Plat van platenmaatschappij Challenge ons:

"De opmerking van Pieter Boersma dat een goed exemplaar van IP025 wordt nagestuurd is niet helemaal juist. We gaan inderdaad kijken of we een nieuwe master kunnen maken en zullen iedereen die contact met ons opneemt een nieuwe cd sturen." Eigenaren van een box kunnen een mail sturen naar orders@challenge.nl onder vermelding van 'vervanging ICP025'. Verder merkt Plat op dat er geen nieuwe 'druk' van de box komt. Het is een 'limited edition'. "Er zijn exact duizend stuks gemaakt en daar blijft het bij."

Hessel Fluitman zelf heeft ook nog wat opmerkingen bij zijn 'Tien kanttekening' (laatste pagina Jazzflits 189):

-

Bij kanttekening 3: de ICP 13-uitgaven van de Mirakelse tocht. Ik meende dat de flexdiscjes maar aan één kant bruikbaar waren. Maar ook op de achterkant stond muziek. Vandaar dat er zes keer twee eenheden (A en B) in de box te vinden zijn. De ingetrokken elpee 'Midwoud 77', met twee tracks van zeventien minuten elk, zit niet in de box.

-

Bij kanttekening 4 had nog moeten staan dat bij de oorspronkelijke uitgave, op cassette, kant B dezelfde muziek heeft als kant A. De cd's 17-1 en 17-2 zijn dus spatgelijk!

-

Van een andere koper kreeg ik de door dat op ICP 009, 'The Message', met muziek van het Willem Breuker Kwartet, de naald een keer overslaat. In het eerste nummer, op 3'50". Dat kan natuurlijk niet. Dat betekent: met ICP 25 is ook ICP 009 een te vervangen cd.